

Arrest

nr. 249 456 van 22 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 september 2020 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 oktober 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, geboren te Bagdad (Irak) op [...]1979.

Op 31 januari 2007 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 september 2007 werd verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als gevolg van deze beslissing werd verzoeker in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd verzoeker op 17 januari 2008 een A-kaart afgeleverd, laatst geldig tot 25 oktober 2013.

Op 13 november 2013 werd verzoeker in het bezit gesteld van een B-kaart, geldig tot 25 september 2023.

Op 23 april 2016 werd het gemeenschappelijk kind A-M, R. geboren te Antwerpen.

Op 11 september 2017 huwde verzoeker met Mw. M.N., geboren te Marokko en van Spaanse nationaliteit.

Op 10 januari 2018 veroordeelde de correctionele rechtbank te Antwerpen verzoeker definitief tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar met uitstel van vijf jaar, uitgezonderd een effectieve gevangenisstraf van een jaar, wegens inbreuken op de drugswetgeving, namelijk feiten van handel en bezit van verdovende middelen, met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een drankgelegenheid of andere inrichtingen waarvan de dader eigenaar of exploitant is.

Op 28 juni 2018 werd door het CGVS besloten de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in te trekken. Verzoeker diende tegen voormelde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 218 418 van 18 maart 2019 bevestigde de Raad de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Per aangetekend schrijven van 26 maart 2019 stelde de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verzoeker op de hoogte dat overwogen werd om zijn verblijfsrecht te beëindigen. Verzoeker werd uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig achtte dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde zijn situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden.

Op 1 september 2019 werd het gemeenschappelijk kind A-M, A. geboren te Antwerpen.

Op 15 april 2020 veroordeelde het hof van beroep te Antwerpen verzoeker opnieuw definitief omwille van inbreuken op de drugswetgeving tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar omwille van inbreuken op de drugswetgeving, namelijk het verkopen van cocaïne.

Op 21 september 2020 nam de toenmalig bevoegde minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de verwerende partij) de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mevrouw/Mijnheer

naam : A.-M.

voornaam : H. A.

geboortedatum : [...]1979

geboorteplaats: B.

nationaliteit : Irak

Krachtens artikel 22. § 1.3°. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen(3), tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende ernstige redenen van openbare orde:

Op 31.01.2007 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 21.09.2007 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 26.09.2007 in kennis werd gebracht. Als gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 17.01.2008 een A-kaart afgeleverd, laatst geldig tot 25.10.2013. Op heden beschikt u over een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 13.11.2013 in het bezit gesteld van een B-kaart. geldig tot 25.09.2023.

Op 10.01.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar met uitstel van vijfjaar, uitgezonderd een effectieve gevangenisstraf van een jaar, wegens inbreuken op de drugswetgeving, namelijk feiten van handel en bezit van verdovende middelen, met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een drankgelegenheid of andere inrichtingen waarvan de dader eigenaar of exploitant is.

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 02.02.2018 op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin, en artikel 55/5/1, § 2, 1°. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus verstuurd aan het CGVS. In het kader van de heroverweging van de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus. werd u door het CGVS op 23.05.2018 gehoord, teneinde u de mogelijkheid te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen.

Op 28.06.2018 werd door het CGVS besloten uw subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1. § 2. 1° van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waar van u op 29.06.2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS was van oordeel dat er niet kan getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Ten slotte was het CGVS van oordeel dat er geen redenen bestaan om te veronderstellen dat een terugkeer naar Bagdad, Centraal-Irak in strijd is met artikelen 48/3 en 48/4. § 2 a) of b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin zijn er redenen om te veronderstellen dat een terugkeer naar Bagdad. Centraal-Irak een schending uitmaakt van artikel 48/4. § 2 c) van de Vreemdelingenwet. U diende tegen voormelde beslissing op 30.07.2018 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 18.03.2019 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door de RVV bevestigd. Bijgevolg is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.

Op 15.04.2020 werd u opnieuw definitief veroordeeld omwille van inbreuken op de drugswetgeving. Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 15.04.2020 tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar omwille van inbreuken op de drugswetgeving. namelijk het verkopen van cocaïne.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1. § 2. 1° van de wet van 15 december 1980. staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 26.03.2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62. § 1. eerste lid. van de wet van 15.12.1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst met volgende bijlagen: opleidingscertificaten van uw echtgenote 2018-2019, de geboorteaktes van uw kinderen, document i.v.m. lidmaatschap mutualiteit dd. 03.04.2019, een kopie van het paspoort van uw echtgenote, de identiteitsbewijzen van uw kinderen, uw verblijfstitel, een huurcontract van uw verblijfplaats, een afschrift van een akte uit het huwelijksregister, twee afschriften van de geboorteaktes van uw kinderen, een akte van uw gezinssamenstelling dd. 19.02.2019, een document i.v.m. de vaststelling van uw invaliditeit dd. 07/09/2018, documenten i.v.m. de oprichting en inschrijving van uw zaak bij de Rechtbank van Koophandel te Antwerpen dd. 29.06.2016, documenten van de rijksdienst voor jaarlijkse vakantie dd. 2009-2010, een contract van de kinderopvang dd. 1.03.2019, een attest van schoolbijwoning van het kind en een getuigenis van de leerkracht dd. 02.04.2019, uw erkenning van arbeidsongeschiktheid dd. 05.04.2018 en 13.06.2018, een arbeidsovereenkomst dd. 2009 en de beëindiging van uw arbeidscontract dd. 2010, uw lidmaatschap bij het ACV, een document i.v.m. maaltijdcheques, een brief van uw werkgever i.v.m. uw C4 dd. 16.11.2011, inschrijvingsformulier Centrum voor Basiseducatie Antwerpen voor schooljaar 2013-2014,

deelcertificaat Alfabetisering Nederlands Tweede Taal - richtgraad 1 dd. 20.11.2008, attest voor regelmatige deelname van de cursus Maatschappelijke Oriëntatie dd. 05.11.2007- 18.12.2007, inschrijvingsformulier Centrum voor Basiseducatie Antwerpen voor schooljaar 2016-2017, inschrijvingsformulier Centrum voor Basiseducatie Antwerpen voor schooljaar 2013-2014, deelcertificaat Alfabetisering Nederlands Tweede Taal - richtgraad 1 dd. 23.10.2012, inschrijvingsformulier Centrum voor Basiseducatie Antwerpen voor schooljaar 2008-2009, addendum bij het inburgeringscontract dd. 16.09.2008, verschillende inschrijvingsformulieren Centrum voor Basiseducatie Antwerpen voor schooljaar 2008-2009, deelcertificaat Alfabetisering Nederlands Tweede Taal - richtgraad 1 dd. 29.04.2009, deelcertificaat Alfabetisering Nederlands Tweede Taal - richtgraad 1 dd. 04.05.2012, inschrijvingsformulier taallessen Nederlands dd. 08.09.2009, addendum bij het inburgeringscontract dd. 10.04.2008 en een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 19.01.2008.

Op 25.06.2020 werd u als gevolg van uw veroordeling bij het Hof van Beroep te Antwerpen op 15.04.2020 voor een tweede maal via een aangetekend schrijven uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62. § 1. eerste lid. van de wet van 15.12.1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde via uw raadsman aan de DVZ een ingevulde vragenlijst met volgende bijlagen: een kopie van uw verblijfstitel, een kopie van uw vervallen paspoort, een invaliditeitsverklaring dd. 13.06.2018, een afschrift van uw huwelijksakte, afschriften van de geboorteaktes van uw kinderen, medische attesten van cardioloog dr. B., kennisgeving van arbeidsongeschiktheid dd. 05.04.2018, getuigschrift basiskennis bedrijfsbeheer dd. 28.06.2013, deelcertificaat module NT2 Alfa Breaktrough Start dd. 20.11.2008, deelcertificaat module NT2 Alfa Breaktrough 2 dd. 23.10.2012 en een attest van regelmatige deelname aan de cursus Maatschappelijke Oriëntatie dd. 18.12.2007. Bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, zal met al deze elementen, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezig elementen rekening worden gehouden. Bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, in toepassing van artikel 23. § 2. van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met liet gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 31.01.2007 verklaarde dat u het Rijk op diezelfde dag bent binnengekomen, met andere woorden ongeveer 13,5 jaar geleden. U was op dat ogenblik reeds meerderjarig en zou dat jaar de leeftijd van 28 jaar bereiken. U verklaarde tijdens uw gehoor in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dat u vanaf uw geboorte in Irak woonde tot november 2006 toen U naar Syrië ging. Op 31.01.2007 reisde u met een vals Nederlands paspoort van Syrië naar België en diende een verzoek om internationale bescherming in. Bijgevolg stellen we vast dat u het merendeel van uw leven, namelijk 27 jaar in uw land van herkomst heeft doorgebracht. U groeide er dus op, werd er opgevoed en was er werkzaam tot uw vertrek. Het loutere feit dat u 13,5 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. U volgde verschillende opleidingen, inburgerings- en taalcursussen in België. Ter ondersteuning hiervan legde u volgende documenten neer: inschrijvingsformulier Centrum voor Basiseducatie Antwerpen voor schooljaar 2013-2014, deelcertificaat Alfabetisering Nederlands Tweede Taal - richtgraad 1 dd. 20.11.2008, attest voor regelmatige deelname van de cursus Maatschappelijke Oriëntatie dd. 05.11.2007-18.12.2007, inschrijvingsformulier Centrum voor Basiseducatie Antwerpen voor schooljaar 2016-2017, inschrijvingsformulier Centrum voor Basiseducatie Antwerpen voor schooljaar 2013-2014, deelcertificaat Alfabetisering Nederlands Tweede Taal - richtgraad I dd. 23.10.2012, inschrijvingsformulier Centrum voor Basiseducatie Antwerpen voor schooljaar 2008-2009, addendum bij het inburgeringscontract dd. 16.09.2008, verschillende inschrijvingsformulieren Centrum voor Basiseducatie Antwerpen voor schooljaar 2008-2009, deelcertificaat Alfabetisering Nederlands Tweede Taal - richtgraad 1 dd. 29.04.2009, deelcertificaat Alfabetisering Nederlands Tweede Taal - richtgraad 1 dd. 04.05.2012, inschrijvingsformulier taallessen Nederlands dd. 08.09.2009, addendum bij het inburgeringscontract dd. 10.04.2008, getuigschrift basiskennis bedrijfsbeheer dd. 28.06.2013, deelcertificaat module NT2 Alfa Breaktrough Start dd. 20.11.2008, deelcertificaat module NT2 Alfa Breaktrough 2 dd. 23.10.2012 en een attest van regelmatige deelname aan de cursus Maatschappelijke Oriëntatie dd. 18.12.2007. We merken vooreerst op dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen en het genieten van tewerkstelling, slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van integratie. Enerzijds behoort

het tot een normale attitude dat u na een verblijf van ruim 13,5 jaar in België een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en opleidingen en/of tewerkstelling genoot. Bovendien wijzen we erop dat het volgen van Nederlandse taallessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Deze elementen op zich vormen geen afdoende bewijs van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving.

U was volgens uw neergelegde documenten slechts gedurende een korte periode tewerkgesteld in België. Zo legde u een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 19.01.2008 neer, een arbeidsovereenkomst dd. 07.07.2009 en de beëindiging van uw arbeidscontract dd. 16.09.2009 en dd. 24.04.2010. Vervolgens richtte u in 2016 een eigen firma op, waarvan de door u neergelegde documenten getuigen.

Op 10.01.2018 werd u echter veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen omwille van inbreuken op de drugswetgeving, namelijk feiten van handel en bezit van verdovende middelen, in dit geval cocaïne, met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een drankgelegenheid waarvan de dader eigenaar of exploitant is. We wijzen er bijgevolg op dat de zaak die u oprichtte, dienst deed om uw handel in drugs te faciliteren en dat vanuit uw drankgelegenheid tijdens een periode van ongeveer vier maanden cocaïne werd verhandeld. In het vonnis dd. 10.01.2018 stelde de strafrechter dat dergelijke feiten bijdragen tot een groeiende plaag aan drugsdealers die overlast in onze maatschappij veroorzaken en een gevaar vormen voor de burger die zich op deze manier probleemloos kan bevoorraden. Drugshandel leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen werd dd. 10.01.2018 dan ook beslist tot de definitieve sluiting van uw drankgelegenheid, overeenkomstig artikel 4 § 3 van de drugwet van 24.02.1921. U bent op heden dan ook niet tewerkgesteld. U werd immers arbeidsongeschikt verklaard dd. 05.04.2018. Uw geringe tewerkstelling, gedurende de periode vóór uw invaliditeitsverklaring, vormt geen afdoende bewijs van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. De activiteiten van uw zelfstandige onderneming leidden net tot maatschappelijke overlast en kan bijgevolg niet getuigen van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving.

Bovendien wijzen we er op dat het frappant te noemen valt dat u na uw definitieve veroordeling die aanleiding gaf tot de definitieve intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus blijkbaar nog geen lessen heeft getrokken uit het verleden. Op 15/04/2020 werd u, zoals reeds vermeld, immers andermaal definitief veroordeeld voor gelijkaardige feiten van inbreuken op de drugswetgeving. Zelfs nadat u via aangetekend schrijven dd. 26/03/2019 in kennis werd gebracht van het feit dat uw verblijfssituatie opnieuw onderzocht werd, pleegde u opnieuw feiten van openbare orde die aanleiding gaven tot een definitieve veroordeling tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Uw verblijfsrecht werd, ondanks de eerdere feiten van openbare orde, niet beëindigd nadat uw subsidiaire beschermingsstatus definitief ingetrokken werd, maar deze gunstmaatregel heeft u er niet van weerhouden om nadien opnieuw strafrechtelijke feiten te plegen die door de strafrechter als ernstig werden gekwalificeerd.

Terwijl u een tweede kans werd geboden, koos u er bewust voor opnieuw de weg van de criminaliteit te bewandelen. Door opnieuw inbreuken te plegen op de drugswetgeving had u enkel oog voor snel winstbejag door middel van criminele activiteiten. Een dergelijke ingesteldheid geeft niet enkel blijk van een totaal gebrek aan integratie, maar zelfs van een totaal gebrek aan de wil daartoe. Uit het geheel van definitieve veroordelingen, de aard van de feiten en de conclusies van de verschillende rechters, kan enkel worden geconcludeerd dat uw persoonlijk gedrag doorheen de jaren systematisch blijk geeft van een voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen" (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting. Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.31 1).

Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Bij uw hoorrecht verklaarde u dd. 15.07.2020 dat uw beide ouders op heden in Bagdad (Irak) wonen. Daarnaast verklaarde u bij uw gehoor in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd.

09.02.2007 dat een broer en drie zussen eveneens in Bagdad verblijven. Hieruit blijkt dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst kan terugvallen op een familiaal netwerk om zo uw hervestiging te faciliteren. Wat het gezins- en familieleven in België betreft, merken we op dat uw echtgenote en uw twee minderjarige kinderen in België verblijven en geenszins het voorwerp uitmaken van deze beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten. Uw echtgenote heeft de dubbele nationaliteit (Spaans - Marokkaans) en verblijft legaal in België op basis van een E-kaart en ook uw beide minderjarige kinderen verblijven legaal in België. Dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen u, uw echtgenote en uw minderjarige kinderen, wordt niet betwist.

Bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt rekening gehouden met het bestaan van dit gezinsleven, evenals de gevolgen van deze beslissingen voor u, uw echtgenote en uw kinderen. Dat een beëindiging van uw verblijf en een verwijdering naar uw land van herkomst een negatieve impact kan hebben op het welzijn van uw echtgenote en uw minderjarige kinderen is mogelijk. Hiermee wordt evenwel voorbijgegaan aan het feit dat uw persoonlijk gedrag, waar u de volledige verantwoordelijkheid voor draagt, aan de grondslag ligt van de huidige situatie waarin uw echtgenote en uw kinderen momenteel verkeren, evenals de potentiële bijkomende negatieve impact op hun welzijn. U ontving als gevolg van de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus immers op 26.03.2019 een uitnodiging om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden. Bijgevolg was u op de hoogte van het feit dat uw verblijfsrecht in heroverweging werd genomen, het feit dat uw echtgenote en uw twee kinderen in België verblijven, heeft u er echter niet van weerhouden om herhaaldelijk ernstige feiten van openbare orde te plegen waarvan u redelijkerwijs kon verwachten dat ze een impact konden hebben op uw verblijfsrechtelijke situatie evenals op uw familiale situatie. Op 15.04.2020 werd u immers opnieuw veroordeeld voor inbreuken op de drugswetgeving, feiten die plaatsvonden op 05.10.2019. Het klemmt dan ook eens te meer dat u de mogelijke negatieve gevolgen op uw echtgenote en uw minderjarige kinderen aanhaalt om een behoud van uw verblijf te rechtvaardigen, terwijl uw eigen gedrag aan de basis daarvan ligt.

We merken ook op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden, zeker gezien het feit dat u herhaaldelijk inbreuken op de drugswetgeving heeft gepleegd, worden uw persoonlijke familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met uw echtgenote en uw minderjarige kinderen kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door moderne communicatiemiddelen. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om regelmatig contact te onderhouden met uw gezin. Uw echtgenote en uw kinderen kunnen op volkomen regelmatige wijze het land in- en uitreizen. We wijzen erop dat deze ontmoetingen niet noodzakelijk plaats moeten vinden in Irak, deze kunnen ook plaatsvinden in elke andere staat waartoe jullie allen toegang hebben. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, legde u stukken neer waaruit blijkt dat u ten gevolge uw medische problemen invalide zou zijn. Vooreerst merken we op dat het feit dat u invalide verklaard werd u er klaarblijkelijk niet van weerhouden heeft opnieuw strafrechtelijke feiten te plegen die aanleiding gaven tot een tweede definitieve veroordeling, ditmaal door het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 15/04/2020.

Op 31.08.2020 werd aan de arts-adviseur van de DVZ een medisch advies gevraagd in verband met uw medische situatie. In het antwoord van de arts-adviseur, op 31.08.2020 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar op 31.08.2020 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, verklaarde u niet te kunnen terugkeren omwille van uw medische problemen en het feit dat uw echtgenote en uw kinderen in België verblijven. Hierboven werd echter reeds aangekaart dat de arts-adviseur van DVZ attesteert dat er op basis van de hem/haar op 31.08.2020 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Bovendien merken we op dat er reeds uitvoerig gemotiveerd werd dat er geen familiaal beletsel is voor het nemen van deze beslissingen. Ten slotte, wijzen we erop dat het CGVS van oordeel was dat er geen redenen bestaan

om te veronderstellen dat een terugkeer naar Bagdad, Centraal-Irak in strijd is met artikelen 48/3 en 48/4, § 2 a) of b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin zijn er redenen om te veronderstellen dat een terugkeer naar Bagdad, Centraal-Irak een schending uitmaakt van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. U bracht in het kader van het hoorrecht geen enkel element aan dat noopt tot een wijziging van deze beoordeling. Bovendien blijkt uit uw administratief dossier dat u in het bezit bent van een nationaal Iraaks paspoort, afgeleverd op 22/06/2011 door de Iraakse autoriteiten te Bagdad (Irak), wat impliceert dat u in het verleden reeds probleemloos naar Bagdad terugkeerde.

Hoewel een hervestiging in Irak gepaard kan gaan met een zekere hardheid, merken we op dat dit niet onredelijk geacht kan worden gelet op uw profiel: u bracht er het merendeel van uw leven door, werd er opgevoegd en volgde er scholing, spreekt de officiële landstaal, heeft er gewerkt en beschikt er nog steeds over een familiaal netwerk waarop u kan terugvallen.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw medische problemen en de eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet. Bijgevolg wordt er omwille van ernstige redenen van openbare orde krachtens artikel 22, § 1,3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 22, 23 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het ne bis in idem-beginsel, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"Wat betreft de beëindiging van het verblijf

Eerste onderdeel, de rechtsgronden

De bestreden beslissing om een einde te maken aan het verblijf van verzoeker is gebaseerd op artikel 22 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980: Dit artikel luidt als volgt (eigen onderlijning): " Art. 22. § 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen (...) om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid : 1° de gevestigde onderdaan van een derde land; 2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet; 3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft. De vreemdelingenwet bevat waarborgen voor de vreemdeling aan wiens wettelijk verblijf een einde dreigt gemaakt te worden om ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid, namelijk in artikel 23: "Art. 23. § 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. § 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. " In de bestreden beslissing is volgens verzoeker onvoldoende rekening gehouden met de redenen die zijn recht op verblijf steunen en die zich verzetten tegen een afnemning van dat recht en een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dat het evenredigheidsbeginsel niet gerespecteerd is, waardoor zijn grondrechten en die van zijn gezin, in het bijzonder die van zijn kinderen, worden geschonden.

Bovendien is er onzorgvuldig omgesprongen met het hoorrecht van verzoeker. In de volgende onderdelen worden de grieven van verzoeker uiteengezet.

Tweede onderdeel, wat betreft de ernstige redenen van openbare orde,

Cruciaal in de beslissing is de conclusie van de Minister dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou zijn (cfr. artikel 23§1 van de Vreemdelingenwet). De motivering van de bestreden beslissing is louter gebaseerd op de twee correctionele veroordelingen die door verzoeker werden opgelopen. De beslissing bevat slechts een samenvatting van de gerechtelijke antecedenen van verzoeker door vermelding van de opgelopen straf, de aard van de inbreuk en de staat van wettelijke herhaling. Er wordt echter geen woord gerept over de feiten zelf, terwijl die, samen met de beoordeling van de rechter, dienen te worden onderzocht. Uit het vonnis van 10.01.2018 blijkt dat verzoeker op 10.07.2017 drugs zou hebben verkocht, waarbij het doorslaggevende bewijs was dat hij een zwarte jas droeg. Op 15.04.2020 werd hij opnieuw definitief veroordeeld voor het verkopen van cocaïne; uit het arrest blijkt dat hij schuldig zou zijn geweest aan de verkoop van dezelfde drugs op 5.10.2019. De bestreden beslissing bevat geen enkele concrete analyse van de motivering van de correctionele veroordelingen. De Minister meent dat verzoeker een kans is geboden door zijn verblijfsrecht niet in te trekken nadat de subsidiaire bescherming werd opgetrokken, en dat verzoeker door de tweede veroordeling 'zijn kans' heeft miskeken. Met dergelijke motivering stelt de Minister eigenlijk dat het intrekken van het verblijfsrecht een (tweede) straf is voor de gedane misstap, zonder dat daaruit conclusies voor het toekomstige gedrag van verzoeker worden getrokken. Het non bis in idem-beginsel is hiermee geschonden. De beslissing van de Minister getuigt van machtsoverschrijding. Of de bedreiging werkelijk en actueel is, blijkt niet uit de beslissing, laat staan of een fundamenteel belang van de samenleving bedreigd wordt. "Terwijl u een tweede kans werd geboden, koos u er bewust voor opnieuw de weg van de criminaliteit te bewandelen. Door opnieuw inbeuken te plegen op de drugswetgeving had u enkel oog voor snel winstbejag door middel van criminele activiteiten. Een dergelijke ingesteldheid geeft niet enkel blijk van een totaal gebrek aan integratie, maar zelfs van een totaal gebrek aan wil daartoe. Uit het geheel van definitieve veroordelingen, de aard van de feiten en de conclusies van verschillende rechters, kan enkel worden geconcludeerd dat uw persoonlijk gedrag doorheen de jaren systematisch blijk geeft van een voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid." Verzoeker wil de veroordelingen niet ontkennen, of minimaliseren, maar vraagt zich af hoe het feit dat twee misstappen zijn gezet automatisch wijzen op "het volgen van een weg van de criminaliteit", of van "een systematische ingesteldheid". De beoordeling van "ernstige redenen voor openbare orde" mag nooit een automatisme zijn. Hij meent dat de Minister een extreem negatieve en fatalistische versie schetst van een persoon die veroordeeld is en zijn straf heeft uitgezeten, zonder te individualiseren. Verzoeker is die persoon, en hij heeft zijn straf ondergaan, zijn lessen getrokken. De kwalificatie 'ernstige redenen van openbare orde' is niet te verantwoorden zwaar, in het licht van de feiten waarvoor hij is veroordeeld. Hij ontkent voor de goede orde niet dat hij de openbare orde heeft verstoord, maar weigert te aanvaarden dat hij een ernstig gevaar betekent, nu hij zijn straf heeft uitgezeten (en tevens de straf met uitstel voor de eerste veroordeling) en werkelijk beseft dat hij kansen heeft verspeeld. De conclusies van de Minister over zijn actueel én ernstig gevaar zijn louter hypothetisch en automatisch afgeleid uit zijn strafblad. Hiermee miskent de Minister de bedoeling van de Strafwet: een mens via zijn straf tot inkeer te brengen, boete te laten doen, en via betaling van boeten de schade aan de maatschappij te laten vergoeden. Het geven van een dubbele straf is niet de bevoegdheid van de Minister van Asiel en Migratie. Artikel 22 Vreemdelingenwet werd bij artikel 13 van Wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 19 april 2017 en is in werking getreden op 29 april 2017. De wet bevat geen definitie van 'ernstige redenen van openbare orde'. Nochtans meent verzoeker dat deze definitie nodig is om precies te weten hoe ver de bescherming van Unieburgers en hun familieleden gaat daar ze de jure een bovengrens oplegt. Het Hof van Justitie heeft in haar rechtspraak weliswaar een zekere interpretatie gegeven van de begrippen openbare orde en nationale veiligheid, maar laat het uitdrukkelijk aan de lidstaten om de begrippen te definiëren, weliswaar binnen de door haar gegeven interpretatie (HvJ, Jipa t. Roemenië, C 33/07, 23). Bij gebreke aan precieze definitie meent verzoeker dan ook dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is. Verzoeker verwijst in dit opzicht ook naar de vereisten van artikel 8 EVRM, doordat de bestreden beslissing zonder twijfel een inmenging vormt op zijn recht op gezinsleven. Het tweede lid van artikel 8 EVRM en de eerste paragraaf van het Handvest voor de Grondrechten in de Europese Unie voorzien dat beperkingen bij wet moeten worden voorzien. Het EHRM oordeelde in een arrest C.G. ea v. Bulgarije van 24 april 2008: "38. Such interference will constitute a breach of Article 8 unless it is "in accordance with the law", pursues a legitimate aim or aims

under paragraph 2, and is "necessary in a democratic society" for achieving those aims. 39. The Court has consistently held that the first of these requirements does not merely dictate that the interference should have a basis in domestic law, but also relates to the quality of that law, requiring it to be compatible with the rule of law. The phrase thus implies that domestic law must be accessible and foreseeable, in the sense of being sufficiently clear in its terms to give individuals an adequate indication as to the circumstances in which and the conditions on which the authorities are entitled to resort to measures affecting their rights under the Convention." Deze criteria opgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens werden trouwens overgenomen door het Hof van Justitie in de zaak Al Chodor van 15 maart 2017, waarin het Hof geoordeeld heeft dat het gebrek aan definitie in een wet van het risico op onderduiking, een schending vormde van artikel 52 van het Handvest, samen gelezen met artikel 5 EVRM.

Derde onderdeel, met betrekking tot artikel 8 EVRM en de fair balance

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Derhalve dient door de Minister een fair balance te worden gemaakt, tussen de noodzaak om in te mengen in het privé- en familielevens van verzoeker wegens het gevaar voor de openbare orde en de impact van die inmenging op de betrokken personen (in casu minstens 4 personen, onder wie 2 minderjarigen). Inderdaad heeft hij twee minderjarige kinderen met legaal verblijf in België (respectievelijk 1,5 en 4 jaar oud). Hij is gehuwd met een Spaanse dame. Verzoeker meent dat op hem de waarborgen voor een familielid van een Unieburger van toepassing zijn. Bij zijn wettigheidscontrole dient uw Raad na te gaan of de Minister alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die belangenafweging heeft geresulteerd in een 'fair balance'. Het is de taak van verwerende partij om aan te tonen dat zij de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde legitieme doel en de ernst van de inbreuk. M.a.w. er dient een fair balance, een afweging gemaakt te worden tussen de rechten van het individu (het uitoefenen van zijn gezinsleven) en de rechten van de overheid (in casu het handhaven van de openbare orde). De maatregel die een inmenging in het gezinsleven betekent, dient proportioneel te zijn aan het legitieme doel dat verwerende partij nastreeft. Deze proportionaliteit of evenredigheid wordt eveneens vereist door artikel 23 § 2, eerste lid. Om te weten hoe deze balans gemaakt dient te worden, dient volgens vaste rechtspraak EHRM rekening gehouden te worden met de volgende gegevens, de zogenaamde *Boultif/Uner* criteria: 1° de aard en de ernst van de door de vreemdeling gepleegde misdrijven; 2° de duur van het verblijf in het land waaruit verzoeker uitgewezen wordt; 3° de tijdsperiode sinds het plegen van de misdrijven en zijn gedrag gedurende deze periode; 4° de nationaliteit van de verschillende betrokken personen; 5° de gezinstoestand van verzoeker en o.m. in voorkomend geval de duur van het huwelijk of de relatie, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar; 6° de vraag of de partner kennis had van de misdrijven op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam; 7° de vraag of uit het huwelijk of de relatie kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd; 8° de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar verzoeker uitgewezen wordt; 9° het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van verzoeker zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar hij uitgewezen wordt; 10° de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming; 11° in voorkomend geval medische gegevens. Deze criteria zijn allen van belang voor het gezinsleven. Voor het privéleven zijn van belang het eerste, tweede, derde, tiende en elfde criterium (EHRM 15 november 2012, *Shala/Zwitserland*). In casu is er door de Minister wel verwezen naar het gezinsleven van verzoeker, maar zonder de omvang en hechtheid van het gezins- en privéleven van verzoeker te onderzoeken. Uit het feit dat hij meer dan dertien jaar in België verblijft, legaal (!), en hier een gezin heeft gesticht, wordt bijzonder kort en bijna schamper gedaan. Hetzelfde geldt voor de status van invalide die hij heeft en zijn volgens de Minister geringe tewerkstelling. Nochtans is uiteengezet dat verzoeker zeer laaggeschoold is en niet gealfabetiseerd, ondanks pogingen via Open School. Dit verklaart ook de goedgelovigheid van verzoeker om domweg tweemaal voor rekening van een ander illegale verdovende middelen te verhandelen. Verre van een excuus, is dit wel een verklaring voor het onbegrijpelijke gedrag van verzoeker. Bovendien is verzoeker een zorgende vader van twee kleine jongens, en is het losrukken van een vader uit een gezin een erg abrupte actie met grote gevolgen voor alle gezinsleden, die een voor een wettelijk verblijf hebben. De essentie van de fair balance is een billijke afweging tussen de particuliere belangen van de verzoeker en de belangen van de Staat. DVZ heeft daarvoor bij de belangenafweging onder artikel 8 EVRM geen passend en voldoende gewicht gehecht aan de belangen van verzoeker. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat het belang van de Staat primeert op dat van de betrokkene en zijn familiale belangen. Verzoeker

verwijst naar het arrest van uw Raad, nr. 229 068 van 20 november 2019, waarin een nietigverklaring wordt geoordeeld op basis van een vergelijkbare zaak.

Vierde onderdeel, m.b.t. het hoger belang van het kind,

Verzoeker merkt op dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier wordt rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Hoewel noch in het artikel 22 waarop de beslissing is gebaseerd, noch in het artikel 23 Vreemdelingenwet melding wordt gemaakt van het hoger belang van het kind, meent verzoeker dat dit toch moet worden vooropgesteld omdat de wet waarbij deze artikelen werden ingevoerd onder meer een omzetting is van de Terugkeerrichtlijn (zie artikel 2 van de wet van 24 februari 2017). Overweging 22 van deze richtlijn luidt als volgt: "Overeenkomstig het Verdrag van 1989 van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen." Artikel 5 van de deze richtlijn luidt als volgt: "Non-refoulement, belang van het kind, familie-en gezinsleven en gezondheidstoestand Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie-en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement." Aangezien het artikel 22 van de Vreemdelingenwet waarop de beslissing is gebaseerd aldus onder meer een omzetting van deze richtlijn is, is het niet toegestaan dat geen rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind. Verzoeker verwijst naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat luidt als volgt: 'De rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

2. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

Aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn is in casu artikel 24 van het Handvest van toepassing. De toelichtingen bij dit artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: 'Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind. dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...) Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt: "Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging." Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt dit artikel als volgt: "Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by 'public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies'. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and Judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions -by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, Including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. "118 Vrije vertaling: "Artikel 3 (1): het hoger belang van het kind als eerste overweging bij alle maatregelen betreffende kinderen. Het artikel verwijst naar de maatregelen genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen. Elke wetgevende, administratieve en rechterlijke instantie of dienst moet het hoger belang principe toepassen door systematisch in overweging te nemen hoe kinderrechten en de belangen van kinderen geraakt zouden worden door hun beslissingen en acties -bij voorbeeld, een wetsvoorstel of bestaande wet of beleid of administratieve actie of rechterlijke beslissing, met inbegrip van diegene die niet direct de kinderen betreffen, maar die kinderen indirect wel raken." Gelet op het bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet alleen van toepassing is op maatregelen betreffende kinderen, doch ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden zoals in casu. Het artikel 24 punt 3 van het Handvest voorziet het recht op een persoonlijke relatie met zijn twee ouders en verwijst hiermee naar artikel 9 van het VN Kinderrechtenverdrag dat

luit: 9.1 De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind. 9.2 In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen. 9.3 De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

9.1 Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n)." Verzoekers verwijst naar de zaken C-165/14 en C-304/14 van het Europees Hof van Justitie waarin wordt geoordeeld dat het strafverleden van een derdelands ouder van een EU-minderjarige, op zich de weigering van het verblijf niet kan rechtvaardigen. In casu zijn het kinderen van een EU-ouder, die mogelijks ook de Spaanse nationaliteit zullen verwerven. Niet alleen mag het verblijfsrecht in dit geval niet automatisch worden geweigerd, maar de ouders mogen ook niet uitgewezen worden enkel om strafrechtelijke antecedenten, als de weigering van verblijf of de uitwijzing de minderjarige ertoe zouden dwingen het grondgebied te verlaten. Een eventuele uitwijzing uit het land moet proportioneel zijn en gerechtvaardigd worden door zijn persoonlijk gedrag, dat in dit geval moet bestaan uit "een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de gast-lidstaat". Dit blijkt uit het arrest *Renon Martin v. Spanje* van 13 september 2016 van het Hof van Justitie van de EU, in het kader van een prejudiciële vraag gesteld door het hoogste gerechtshof in Spanje en de Kamer van Immigratie van de hoge rechtbank te Londen. In deze twee samengevoegde zaken ging het over twee derdelanders, met ouderlijk gezag over een minderjarige met EU-nationaliteit, van wie respectievelijk het verblijfsrecht werd geweigerd, en een uitwijzingsbeslissing kreeg. Een verlies van zijn rechten kan worden gerechtvaardigd door redenen van openbare orde en publieke veiligheid, maar moet, in dit geval, het proportionaliteitsbeginsel respecteren en moet gerechtvaardigd zijn door het gedrag van de betrokken persoon en dit gedrag moet 'een reëel, actueel en voldoende gevaar voor het EU gastland' betekenen. Om na te gaan of dit verlies gerechtvaardigd is, moet zij zich vertalen in een weigering van verblijfsrecht of als de persoon zich al op het grondgebied bevindt, in een beslissing tot uitwijzing waarbij de nationale rechters rekening moeten houden met de criteria zoals de ernst van het misdrijf, de duur van het verblijf of de leeftijd, gezondheidstoestand, economische en familiale situatie, sociale en culturele integratie of de intensiteit van de bindingen met het land van herkomst, waarbij steeds de verschillende belangen aan elkaar worden afgewogen, waaronder ook het hoger belang van de betrokken minderjarige. De bestreden beslissing schendt dan ook het recht op een persoonlijke relatie met de twee ouders, daar er bij het nemen van de beslissingen tot beëindiging van verblijf op grond artikel 22 Vreemdelingenwet, niet (voldoende) rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen van verzoeker. Het wordt niet eens apart als een te overwegen belang genoemd. De bestreden beslissing schendt daardoor bovendien ook het artikel 8 EVRM. In dit opzicht verwijst verzoeker naar de overwegingen van het EHRM inzake *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* van 6 juli 2010: "134. Dans ce domaine, le point décisif consiste à savoir si le juste équilibre devant exister entre les intérêts concurrents en jeu -ceux de l'enfant, ceux des deux parents et ceux de l'ordre public -a été ménagé, dans les limites de la marge d'appréciation dont jouissent les Etats en la matière (*Maumousseau et Washington*, précité, § 62), en tenant compte toutefois de ce que l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante (dans ce sens *Gnahoré c. France*, no 40031/98, § 59, CEDH 2000-IX), comme en atteste d'ailleurs le Préambule de la Convention de La Haye selon lequel « l'intérêt de l'enfant est d'une importance primordiale pour toute question relative à sa garde ». L'intérêt supérieur de l'enfant peut, selon sa nature et sa gravité, l'emporter sur celui des parents (*Sahin c. Allemagne* [GC], no 30943/96, § 66, CEDH 2003-VIII). L'intérêt de ces derniers, notamment à bénéficier d'un contact régulier avec l'enfant, reste néanmoins un facteur dans la balance des différents intérêts en jeu (*ibidem*, et *Haase c. Allemagne*, no 11057/02, § 89, CEDH 2004-111, ou *Kutzner c. Allemagne*, no 46544/99, § 58, CEDH 2002-1, avec les nombreuses références citées). 135. La Cour note qu'il existe actuellement un large

consensus -y compris en droit international -autour de l'idée que dans toutes les décisions concernant des enfants, leur intérêt supérieur doit primer (voir, ci-dessus, les multiples références citées dans les paragraphes 49-56, et notamment l'article 24 § 2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne). Comme l'indique par exemple la Charte, « tout enfant a le droit d'entretenir régulièrement des relations personnelles et des contacts directs avec ses deux parents, sauf si cela est contraire à son intérêt ». Vrije vertaling: «134. In dit domein is het belangrijkste het juiste evenwicht te vinden tussen de verschillende conflicterende belangen -die van het kind, die van de ouders, en die van de openbare orde -en dit binnen de limieten van de discretionaire bevoegdheid van de lidstaten in deze materie (Maumousseau en Washington, hiervoor reeds aangehaald, § 62), waarbij het hoger belang van het kind de determinerende overweging moet zijn. (in die zin Gnahoré t. Frankrijk, nr 40031/98, § 59, EHRM 2000- IX). Dit blijkt eveneens uit de Preamble van de Conventie van Den Haag, volgens de welke 'het belang van het kind van een primordiaal belang is voor elke aangelegenheid met betrekking tot het omgangsrecht'. Het hoger belang van het kind kan, gelet op haar aard en haar ernst, meer doorwegen dan dit van de ouders. (Sahin t. Duitsland [GK], nr 30943/96, § 66, EHRM 2003-VIII). Het belang van de ouders, met name om geregeld contact te hebben met het kind, blijft echter wel een factor in de afweging van de verschillende belangen (...). 135. Het Hof noteert dat er op dit moment een brede consensus bestaat -ook binnen het internationaal recht -rond het idee dat bij elke beslissing die een kind aangaat, het hoger belang van dat kind moet primeren boven alle andere overwegingen (zie, hierboven de vele verwijzingen geciteerd in de paragrafen 49-56, en in het bijzonder het artikel 24§2 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie). Zoals wordt aangegeven in het Handvest heeft elk kind «recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en contacten met zijn beide ouders te onderhouden tenzij dit tegen zijn belangen indruist.»

Vijfde onderdeel, wat betreft de invulling van het hoorrecht,

De bestreden beslissing verwijst enkel nog naar artikel 62 §1 van de Vreemdelingenwet inzake het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen en artikel 8 EVRM. De loutere weergave van de antwoorden die geformuleerd werden op de vragenlijst die in het kader van het hoorrecht werd afgenomen, volstaat niet om aan te tonen dat effectief werd rekening gehouden met verzoekers persoonlijke situatie. Voor zover gedaagde meent dat verzoeker daadwerkelijk gehoord werd aan de hand van het laten invullen van een vragenlijst binnen een termijn van 15 dagen en via toevoeging van stukken ter ondersteuning van de geformuleerde antwoorden, merkt verzoeker op dat het hoorrecht veel meer veronderstelt dan slechts eenmalige schriftelijke interventie. Het mondeling horen, bij voorkeur in het kader van de Commissie van advies, artikelen 32-35 Vreemdelingenwet, is gepast gezien het hier een man betreft die slechts gedeeltelijk gealfabetiseerd is. De Minister kon dit afleiden uit de voorgelegde bewijsstukken van verzoeker: dat hij op Open school alfabetiseringscursussen had gevolgd, doch niet had kunnen afwerken. Een mondelinge invulling van het hoorrecht is dus gewenst. Desgevallend zou er sprake zijn geweest van een waar debat waarin verzoeker zijn standpunt mondeling had kunnen uiteenzetten in het kader van een proces dat uit meerdere fases bestond en voor een onpartijdig samengestelde commissie bestaande uit magistraten, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie die de belangen van vreemdelingen behartigt. Het invullen van de vragenlijst komt verzoeker over als een formaliteit die wordt gehanteerd om te kunnen zeggen dat gedaagde zou hebben voldaan aan het hoorrecht. Sterker nog, in begeleidende brief bij de vragenlijst die verzoeker toegestuurd kreeg staat letterlijk dat DVZ niet verplicht is om de verklaringen in zijn schrijven in overweging te nemen en dat deze sowieso buiten beschouwing worden gelaten indien ze niet gestaafd worden door bewijzen: "Indien u geen bewijzen voorlegt; kan de Dienst Vreemdelingenzaken in de genomen beslissing uw verklaring niet in overweging nemen". De bestreden beslissing schendt dan ook het recht om gehoord te worden in hoofde van verzoeker om al deze redenen.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

De bestreden beslissing vermeldt geen specifieke motivering voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar verwijst slechts naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dat artikel luidt als volgt: " Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : (...) 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; (...)". In de hele beslissing wordt niet gemotiveerd waarom ervoor gekozen wordt een bevel om het grondgebied af te leveren, terwijl het

een discretionaire bevoegdheid betreft. De motiveringsplicht is geschonden, nu verzoeker niet op de hoogte is van de motieven van de Minister, te meer daar hij ernstige elementen naar voor heeft gebracht, die er net toe zouden moeten leiden GEEN bevel om het grondgebied uit te vaardigen. Verzoeker heeft een medische conditie, die in Irak niet adequaat kan worden opgevolgd, waardoor hij dreigt onmenselijk te worden behandeld. Het woordje 'kan' uit artikel 7, eerste lid, wijst erop dat het bevel geen automatisme mag zijn, dat bij een intrekking van verblijf (van meer dan tien jaar!) zou moeten worden afgeleverd. Verzoeker verdient dus een degelijke, aanvaardbare en redelijke motivering voor de keuze van de Minister. Bovendien zijn beide zoons van verzoeker in België geboren en getogen, en heeft zijn echtgenote de status van Unieburger. De combinatie van die elementen zou de Minister moeten nopen van een degelijke afweging van de noodzaak om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, in het licht van de bescherming van grondrechten van verzoeker, met name cfr. de artikelen 2, 3 en 8 EVRM, en de rechten van de kinderen om de eerste afweging te zijn. Er blijkt ook niet uit de beslissing of minder invasieve maatregelen zijn overwogen, terwijl artikel 26 van de Vreemdelingenwet daartoe wel een opening laat: " Art. 26. In de gevallen waarin de vreemdeling de openbare orde of de nationale veiligheid heeft geschaad, kan de minister hem verplichten bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven. Indien de vreemdeling niet voldoet aan de verplichtingen die krachtens het eerste lid aan hem worden opgelegd kan er een einde worden gemaakt aan zijn verblijf en kan het bevel om het grondgebied te verlaten krachtens deze wet aan hem worden af gegeven." De bepaling wil de mogelijkheid bieden om in behartenswaardige gevallen niet onmiddellijk het verblijf te beëindigen met een bevel, maar de vreemdeling de kans te geven onder bepaalde voorwaarden in het land te blijven, bijvoorbeeld om reeds aangevatte studies te voltooien. Die behartenswaardige gevallen kunnen uit hun aard zelf niet nader door de wetgever worden gespecificeerd (Arrest Grondwettelijk Hof B.43.3). Verzoeker zou kunnen worden gevraagd zijn alfabetisering en kennis van het Nederlands te volmaken, vrijwilligerswerk aangepast aan zijn conditie te doen, en dergelijke, teneinde hem een echte kans te bieden tot (re-)integratie in de maatschappij. Uit de bestreden beslissing blijkt echter niks van dergelijke overwegingen met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten of een eventuele andere, minder invasieve maatregel. Het gebrek aan specifieke motivering kan verzoeker niet aanvaarden. Als de Minister meent dat het niet nuttig is apart te motiveren over de redenen van een bevel (wat reeds onzorgvuldig is), dan verwijst ook naar de uiteengezette middelenonderdelen bij het einde van het verblijfsrecht die hij hier wenst herhaald te zien. Hij is onzorgvuldig gehoord, er is niet afdoende gemotiveerd waarom er ernstig gevaar voor de openbare orde van hem uitgaat, de fair balance is niet zorgvuldig en gemotiveerd genoeg gebeurd, waarbij bovendien het hoger belang van het kind uit het oog is verloren en minstens ondoeltreffend is onderzocht."

In het eerste onderdeel betreffende de beëindiging van het verblijf citeert verzoeker de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met de redenen die zijn recht op verblijf steunen en zich verzetten tegen de beëindiging ervan en het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker acht het evenredigheidsbeginsel geschonden in het licht van zijn grondrechten en die van zijn gezin, die hij in de volgende onderdelen van zijn middel uiteenzet.

In het tweede onderdeel gaat verzoeker in op de "ernstige redenen van openbare orde". Volgens verzoeker is de conclusie dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormt, louter gestoeld op twee correctionele veroordelingen die hij heeft opgelopen. Verzoeker stelt dat met geen woord over de feiten zelf, die aanleiding gaven tot de veroordelingen, wordt gerept, terwijl die wel dienen te worden onderzocht. Het vonnis van 10 januari 2018, waarin hij wordt veroordeeld voor de verkoop van drugs, steunt op het doorslaggevende bewijs dat hij een zwarte jas droeg. Uit het arrest van 15 april 2020 blijkt dat hij opnieuw wordt veroordeeld voor het verkopen van cocaïne. De bestreden beslissing had volgens verzoeker een concrete analyse moeten bevatten van de correctionele veroordelingen.

Vervolgens gaat verzoeker in op het motief dat hem een kans werd geboden toen na de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, het verblijfsrecht niet werd beëindigd, maar dat verzoeker door de tweede veroordeling zijn kans heeft miskeken. Verzoeker leest hierin dat de verwerende partij het intrekken van het verblijfsrecht beschouwt als een tweede straf voor de gedane misstap, in strijd met het non bis in idem-beginsel. Dit houdt machtsoverschrijding in volgens verzoeker, nu het geven van een dubbele straf niet de bevoegdheid is van de verwerende partij.

Verder stelt verzoeker dat niet blijkt dat de bedreiging werkelijk en actueel is, laat staan dat een fundamenteel belang van de samenleving bedreigd wordt. Verzoeker vraagt zich verder af hoe het feit dat hij twee misstappen heeft begaan, wijst op een systematische ingesteldheid. Verzoeker vervolgt dat

de kwalificatie “ernstige redenen van openbare orde” niet te verantwoorden zwaar is, in het licht van de feiten waarvoor hij is veroordeeld. Hij stipt ook aan dat hij zijn straf heeft uitgezeten en beseft dat hij kansen heeft verspeeld. Het actueel en ernstig gevaar is volgens hem louter hypothetisch en automatisch afgeleid uit het strafblad.

Vervolgens gaat verzoeker in op de wetshistoriek van artikel 22 van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat geen definitie is gegeven van “ernstige redenen van openbare orde”. Ook al heeft het Hof van Justitie een interpretatie gegeven aan begrippen als “openbare orde” en “nationale veiligheid”, blijkt dat aan de lidstaten wordt overgelaten om de begrippen te definiëren, binnen de door haar gegeven uitlegging. Het gebrek aan definitie, is volgens verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Om zijn standpunt kracht bij te zetten, verwijst verzoeker naar punt 38 van het arrest C.G. t. Bulgarije van 24 april 2008 van het EHRM en naar het arrest El Chodor van het Hof van Justitie aangaande het begrip “risico op onderduiken”.

In het derde onderdeel van het middel gaat verzoeker in op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Hij stipt aan dat verwerende partij niet betwist dat hij een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België. Bijgevolg diende de verwerende partij over te gaan tot een fair balance-test. Verzoeker wijst op zijn twee minderjarige kinderen en Spaanse echtgenote en op de Boultif/Uner-criteria. Verzoeker stipt aan dat de omvang en hechtheid van zijn gezins- en privéleven in België niet onderzocht zijn. Hij verwijst naar zijn dertienjarig legaal verblijf, het feit dat hij een gezin heeft gesticht en dat hij invalide is. Zijn geringe tewerkstelling kan verklaard worden door het feit dat hij laaggeschoold is, hieruit vloeit ook zijn goedgelovigheid voort om voor iemand anders illegale verdovende middelen te verhandelen. Hij stelt de zorg op te nemen voor zijn twee minderjarige kinderen en het feit dat hij wordt losgerukt uit zijn gezin een abrupte actie is met grote gevolgen voor alle gezinsleden. In casu is volgens verzoeker geen passend gewicht gehecht aan zijn familiale belangen.

In het vierde onderdeel van het middel gaat verzoeker in op de aangevoerde schending van het hoger belang van het kind. Volgens verzoeker is op geen enkele manier rekening gehouden met het hoger belang van zijn kinderen. Hij verwijst onder meer naar artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, naar artikel 24 van het Handvest en naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Verder stipt hij de arresten C-165/14 en C-304/14 van het Hof van Justitie aan waarin wordt gesteld dat het strafrechtelijk verleden van een derdelands ouder van een minderjarige unieburger, de automatische weigering van het verblijf niet kan rechtvaardigen. Zijn kinderen kunnen immers mogelijks de Spaanse nationaliteit verwerven. De ouders van een minderjarige unieburger mogen niet uitgewezen worden, als die uitwijzing de minderjarige ertoe zou dwingen het grondgebied te verlaten. De uitwijzing moet proportioneel zijn en gerechtvaardigd worden door het persoonlijk gedrag, en dus een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor het fundamenteel belang van de lidstaat. Bij een weigering van verblijfsrecht of een uitwijzing moet de nationale rechter met alle feiten eigen aan de zaak rekening houden, waaronder het hoger belang van het kind. Verzoeker meent dat in casu niet voldoende met de belangen van zijn kinderen is rekening gehouden, nu geen aparte paragraaf aan hun belangen is gewijd. Verzoeker verwijst naar de overwegingen van §§ 134 en 135 van de zaak Neulinger en Shuruk t. Zwitserland van het EHRM van 6 juli 2010. Hierin wordt bepaald dat het kind recht heeft op contacten met zijn beide ouders, tenzij dat tegen zijn belangen indruist.

In het vijfde onderdeel gaat verzoeker in op de aangevoerde schending van het hoorrecht. Het louter weergeven van de antwoorden die hij heeft gegeven op de vragen vermeld in de vragenlijst, volstaat niet opdat effectief werd rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie. Volgens verzoeker houdt het hoorrecht veel meer in dan een eenmalige schriftelijke interventie. Hij acht het gepast dat hij door de Commissie van Advies zou worden gehoord, zoals bepaald in de artikelen 32-35 van de Vreemdelingenwet, omdat hij maar gedeeltelijk gealfabetiseerd is. In een dergelijke situatie was een mondeling gehoor aangewezen waarin sprake was van een debat voor een onpartijdig samengestelde commissie bestaande uit magistraten, advocaten en een vertegenwoordiger van een organisatie die de belangen van vreemdelingen verdedigt. Tot slot hekelt verzoeker dat in de begeleidende brief van het hoorrecht wordt vermeld dat, indien men geen bewijzen voorlegt, de Dienst Vreemdelingenzaken de verklaring niet in overweging kan nemen.

In het zesde onderdeel gaat verzoeker in op het bevel om het grondgebied te verlaten. Na het citeren van de rechtsgrond, met name artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat niet wordt gemotiveerd waarom gekozen wordt voor een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl het een discretionaire bevoegdheid betreft. Verzoeker meent ernstige elementen naar voor gebracht te hebben die pleiten tegen het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zoals zijn medische situatie en het feit dat zijn twee zonen in België geboren en getogen zijn en zijn echtgenote de

status van unieburger heeft. De verwerende partij had in het licht van de grondrechten van verzoeker (de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM) een afweging moeten maken.

Tot slot gaat verzoeker in op het bepaalde in artikel 26 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 18 juli 2019, nr. 112/2019 waarin het Hof stelt dat die wetsbepaling de mogelijkheid biedt om in behartenswaardige gevallen niet onmiddellijk het verblijf te beëindigen met een bevel, maar de vreemdeling de kans te geven onder bepaalde voorwaarden in het land te blijven, bijvoorbeeld om reeds aangevatte studies te voltooien. Verzoeker meent dat de verwerende partij hem had kunnen verzoeken om zijn alfabetisering en kennis van het Nederlands te volmaken, aangepast vrijwilligerswerk te doen om hem een kans te bieden zich te re-integreren in de maatschappij. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij hierover niet, ook niet aangaande minder invasieve maatregelen. Verzoeker ziet hierin een schending van de motiveringsplicht.

Beoordeling

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Deze wetsbepaling, waarvan verzoeker ook de schending aanvoert, luidt als volgt:

“§ 1.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

1° [...];

2° [...];

3° *de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”*

In artikel 23, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker de schending aanvoert, wordt verduidelijkt dat een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 van dezelfde wet *“uitsluitend gebaseerd (is) op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en (...) niet op economische gronden (mag) berusten”*. Voorts wordt gesteld dat *“(h)et gedrag van de betrokkene (...) een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (moet) zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd”*. Daarnaast wordt in artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet gesteld dat *“(...) bij het nemen van de beslissing rekening (wordt) gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk”* en met *“het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden”*.

In de beslissing wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker omwille van *“ernstige redenen van openbare orde”* omdat zijn gedrag *“een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”*.

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (B.S., 19 april 2017) waarbij de hierboven aangehaalde artikelen van de Vreemdelingenwet werden gewijzigd, wordt gesteld dat ‘openbare orde’ veronderstelt *“als het tot doel heeft een afwijking van een principe te rechtvaardigen, [...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”* (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak) (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 20). Daarnaast wordt in de voorbereidende werken het volgende gesteld: *“(...) (O)m te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie, (moet) rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie die deze kwestie zou kunnen ophelderen* (arrest ZH. en O., van 11 juni 2015 C-554/13, EU:C:2015:377, punt 61). Het Hof van Justitie van de Unie heeft al aangenomen dat het feit dat een strafrechtelijke veroordeling niet definitief is, niet verhindert te besluiten tot het bestaan van een dergelijke bedreiging, zodra andere gegevens aangaande de persoonlijke situatie van de betrokkene een dergelijke vaststelling mogelijk maken. Het Hof heeft ook aangenomen dat ook een eenvoudige verdenking een strafbaar feit te hebben gepleegd dat volgens de nationale wet een wanbedrijf of misdaad is, als grondslag kan dienen voor het bestaan van een dergelijke bedreiging, indien ze samen met andere omstandigheden die specifiek zijn voor het geval in aanmerking wordt genomen. (arrest ZH. et O., du 11 juni 2015, C-554/13, ECLI:EU:C:2015:377, punten 51 en 52). Ten slotte heeft het Hof van Justitie verduidelijkt dat *“[...] een specifieke beoordeling van de belangen verbonden met de handhaving van de openbare orde [...] niet noodzakelijkerwijze samen(val)t met de beoordeling die ten grondslag lag aan een strafrechtelijke veroordeling.”* (arrest ZH. en O., van 11 juni 2015, C-554/13, ECLI:EU:C:2015:377, punt 59)” (Ibid., p. 26-27).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 januari 2018 door de correctionele rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar met uitstel van vijf jaar, uitgezonderd een effectieve gevangenisstraf van een jaar wegens handel en bezit van verdovende middelen, met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een drankgelegenheid of andere inrichting waarvan de dader de eigenaar of exploitant is. Op 28 juni 2018 werd de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker ingetrokken door de commissaris-generaal op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze intrekking werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 218 418 van 18 maart 2019. In dit arrest stelt de Raad vast dat verzoeker werd veroordeeld voor een *“ernstig misdrijf”* dat de uitsluiting uit de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt. Verzoeker werd op basis van een vragenlijst die hem werd gezonden op 26 maart 2019 gehoord, onder andere met betrekking tot de elementen waarmee op basis van artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden. Op 15 april 2020 werd

verzoeker opnieuw veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar omwille van het verkopen van cocaïne, dit betreft feiten gepleegd in oktober 2019. Verzoeker werd opnieuw gehoord via een vragenlijst die op 25 juni 2020 werd verstuurd en er werden door zijn advocate via een schrijven van 15 juli 2020 nog een aantal bijkomende documenten overgemaakt. De minister besloot om op grond van artikel 22 van de Vreemdelingenwet over te gaan tot beëindiging van verzoekers verblijfsrecht.

Anders dan verzoeker voorhoudt in het eerste en tweede onderdeel, heeft de verwerende partij zich niet louter op de twee veroordelingen gebaseerd en heeft zij wel degelijk geschetst over welke concrete feiten het gaat. De verwerende partij schetst daarbij niet enkel dat het gaat om inbreuken op de drugswetgeving, maar licht toe dat het gaat om feiten van handel en bezit van verdovende middelen, met de omstandigheid dat de inbreuk is gepleegd in een inrichting waarvan verzoeker zelf de exploitant was. De verwerende partij preciseert dat de zaak die verzoeker oprichtte, dienst deed om de handel in drugs te faciliteren en dat vanuit die drankgelegenheid gedurende maanden cocaïne werd verhandeld. De verwerende partij gaat in op de motieven van de strafrechter die stelde dat dergelijke feiten bijdragen tot een groeiende plaag aan drugsdealers die overlast veroorzaken in de maatschappij en een gevaar vormen voor de burger die zich op die manier probleemloos kan bevoorraden.

Ook wat betreft de veroordeling door het hof van beroep van 15 april 2020 beperkt de verwerende partij zich niet tot de vaststelling dat het om druggerelateerde feiten gaat, maar preciseert hij dat het wederom om de verkoop van cocaïne gaat en dat het om nieuwe feiten gaat die aanleiding gaven tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Waar verzoeker lijkt te bekritisieren dat de eerste veroordeling gebaseerd was op het loutere feit dat hij een zwarte jas droeg, merkt de Raad op dat het hem noch verzoeker toekomt om het gewijsde van het vonnis in vraag te stellen.

Waar verzoeker ingaat op de motieven dat hem een kans werd geboden zijn verblijfsrecht te behouden nadat zijn subsidiaire bescherming werd ingetrokken, maar dat verzoeker vervolgens is overgegaan tot het plegen van nieuwe drugsfeiten die door de strafrechter als ernstig worden gekwalificeerd zodat hij blijk geeft van een totaal gebrek aan (de wil tot) integratie en hij hierin een schending van het non bis in idem-beginsel leest, kan de Raad niet volgen. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen, zijnde de intrekking van het verblijf en het opleggen van het bevel, geen strafsancties zijn, maar administratieve beslissingen die los staan van de strafvervolging. Het adagium “non bis in idem” belet niet dat maatregelen van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. 165.665). Evenmin kan aangenomen worden dat de verwerende partij zich zou bezondigen aan machtsoverschrijding. De bevoegdheid om het verblijf te beëindigen van een onderdaan van een derde land, om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid, die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar komt wel degelijk toe aan de bevoegde minister, zoals blijkt uit artikel 22 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is verder van oordeel dat de verwerende partij wel degelijk op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de bedreiging werkelijk en actueel is en dit voor een fundamenteel belang van de samenleving. Waar verzoeker het heeft over “twee misstappen”, kon de verwerende partij er geheel terecht op wijzen dat verzoeker ondanks de eerste veroordeling voor drugshandel, de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus en het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken reeds bij aangetekend schrijven van 26 maart 2019 waarschuwde dat “de mogelijkheid bestaat dat uw recht op verblijf wordt beëindigd of ingetrokken en dat men u de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode onttrekt”, toch opnieuw is overgegaan tot het drijven van handel in cocaïne waarvoor hij opnieuw en recent werd veroordeeld op 15 april 2020. De Raad kan het geenszins onredelijk achten dat de verwerende partij dan gewag maakt van het “bewandelen van de weg van de criminaliteit”. Anders dan verzoeker aanhaalt, heeft verwerende partij niet “automatisch” op basis van “twee misstappen” gesproken van ernstige redenen van openbare orde, maar heeft zij juist rekening gehouden met de concrete feiten, de conclusies van de verschillende rechters en het persoonlijk of individueel gedrag van verzoeker om te concluderen tot een voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid en een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving. Zij wijst er, met verwijzing naar relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, terecht op dat de vaststelling van een actuele bedreiging in de regel vereist dat de vreemdeling een neiging vertoont het gedrag te herhalen en dat zich de herhaling in casu heeft voorgedaan. Het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten en het doel van de Strafwet erin bestaat mensen tot inkeer te brengen, boete te laten doen en hun schade te laten vergoeden, neemt niet weg dat de verwerende partij ook administratieve gevolgen mag koppelen aan de veroordelingen en

het geheel van verzoekers gedragingen en ingesteldheid. Zoals supra gesteld, is thans geen sprake van een dubbele straf in de strafrechtelijke betekenis van het woord.

Waar verzoeker stelt dat de kwalificatie “ernstige reden van openbare orde” niet te verantwoorden zwaar is, blijkt nochtans uit de parlementaire voorbereiding die aan de basis ligt van artikel 22 van de Vreemdelingenwet dat het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid’ de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit of de illegale handel in drugs kan omvatten (GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.17.3). Gezien de gegevens eigen aan de zaak, kan niet aangenomen worden dat de verwerende partij hierbij disproportioneel tot haar conclusie is gekomen.

Waar verzoeker meent dat het rechtszekerheidsbeginsel is geschonden, nu de term “ernstige reden van openbare orde” niet is gedefinieerd, wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is om zich uit te spreken over wetskritiek. Bovendien blijkt dat deze grief reeds werd aangevoerd voor het Grondwettelijk Hof en dat het Hof dienaangaande heeft geconcludeerd dat: *“De wetgever [...] aldus voldoende [heeft] gepreciseerd wat dient te worden verstaan onder « redenen van openbare orde of nationale veiligheid » en onder « ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid » opdat de betrokken vreemdelingen met een redelijke graad van voorzienbaarheid kunnen bepalen welke de gedragingen zijn die een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 21 en 22 van de wet van 15 december 1980, kunnen verantwoorden”* (GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B 18.3). De Raad kan dus geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemen.

Het derde en vierde onderdeel worden samen behandeld.

Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoeker de schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn aanvoert, enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en verzoeker voert niet aan dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepaling [en] kan beroepen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150). Met betrekking tot het begrip ‘privéleven’ benadrukt het Hof dat artikel 8 van

het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “*privéleven*” in de zin van artikel 8 van het EVRM (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

Aangaande het gezinsleven, merkt verzoeker terecht op dat het beschermingswaardig karakter ervan in casu niet in vraag wordt gesteld, zodat de verwerende partij diende over te gaan tot een fair balance-test of redelijke belangenafweging en dit in het licht van de Boultif-criteria. Anders dan verzoeker voorhoudt, volgt de Raad niet dat schamper wordt gedaan over het feit dat verzoeker hier een gezin heeft gesticht, twee kleine zonen heeft, en dat de beslissingen grote gevolgen hebben voor de gezinsleden die een wettelijk verblijf hebben. De verwerende partij erkent dat de echtgenote van verzoeker de dubbele nationaliteit (Spaans-Marokkaans) heeft en dat zij en de kinderen legaal verblijf hebben in België. Over de impact motiveert de verwerende partij uitdrukkelijk dat de beëindiging van het verblijf en verwijdering naar het herkomstland mogelijks een negatieve impact hebben op het welzijn van de echtgenote en de kinderen, maar zij stipt aan dat de verantwoordelijkheid daarvoor ligt bij verzoeker. Verwerende partij stipt aan dat het familieleven van verzoeker met zijn vrouw en kinderen hem er niet van weerhouden hebben herhaaldelijk ernstige feiten van openbare orde te plegen waarvan hij kon verwachten dat die een impact konden hebben op de verblijfsrechtelijke situatie en familiale situatie. De verwerende partij is van oordeel dat gezien de herhaaldelijke inbreuken op de drugswetgeving, nl. handel in cocaïne, de persoonlijke en familiale belangen ondergeschikt zijn aan het vrijwaren van de openbare orde. Ze stipt aan dat de contacten met verzoekers vrouw en kinderen kunnen onderhouden worden door het feit dat zij op regelmatige wijze het herkomstland kunnen in- en uitreizen, of een ander land waar het gehele gezin toegang toe heeft of dat ervan kan geopteerd worden gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen. Bijgevolg zijn er volgens verwerende partij geen onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven verder te zetten. Verzoeker betwist die motieven niet. Hij heeft het over het losrukken van een vader uit een gezin, maar gaat niet in op de concrete voorstellen die de verwerende partij formuleert om het gezinsleven verder te zetten. Het louter ontkennen dat het belang van de Staat primeert op dat van verzoekers gezin, kan de Raad niet overtuigen dat de belangenafweging disproportioneel of onredelijk zou zijn.

Waar verzoeker nog specifiek ingaat op het hoger belang van het kind, zowel in het licht van artikel 8 van het EVRM als in het licht van artikel 24 van het Handvest, volgt de Raad dat in casu uiteraard zowel bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijf als bij het opleggen van het bevel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind. Dit blijkt niet enkel uit de aangehaalde hogere rechtsnormen maar ook letterlijk uit het bepaalde in artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet waarin staat dat met de gevolgen “voor hem en zijn familieleden” moet rekening gehouden worden, evenals uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangaande de verwijderingsbeslissing. Het Grondwettelijk Hof heeft dienaangaande ook geconcludeerd: “*Uit die twee bepalingen volgt dat wanneer de bevoegde overheid ten aanzien van een onderdaan van een derde land om redenen of om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid een gemotiveerde beslissing tot beëindiging van het verblijf neemt, zij ertoe gehouden is de gevolgen te onderzoeken van de verwijdering, enerzijds, voor de betrokkene zelf, hetgeen inhoudt dat rekening wordt gehouden met zijn gezondheidstoestand, en, anderzijds, voor zijn familieleden, hetgeen de verplichting oplegt de evenredigheid van de beslissing tot beëindiging van het verblijf te onderzoeken ten aanzien van het hoger belang van zijn minderjarige kinderen*” (GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.32.3 en B. 32.3). De Raad is evenwel van oordeel dat de verwerende partij dit in casu ook heeft gedaan. Het feit dat geen aparte paragraaf is gewijd aan het hoger belang van de kinderen, doet geen afbreuk aan de motieven die de verwerende partij wel aan het gezinsleven van verzoeker ten aanzien van zowel de echtgenote als de kinderen heeft gependend. Verzoeker stipt terecht aan dat artikel 24, 3 van het Handvest de regelmatige en rechtstreekse contacten van de kinderen met beide ouders waarborgt indien dat in hun belang is en dat hiermee impliciet wordt verwezen naar artikel 9, 3 van het Kinderrechtenverdrag dat stelt dat indien een kind van een of beide ouders is gescheiden, op regelmatige en rechtstreekse wijze contacten met beide ouders moeten worden geëerbiedigd door de overheid, tenzij dit niet in het belang zou zijn van het kind. Echter, zoals supra reeds gesteld, heeft de verwerende partij hiermee rekening gehouden door erop te wijzen dat verzoekers echtgenote en kinderen vrij kunnen in- en uitreizen naar het herkomstland of dat regelmatige contacten kunnen worden onderhouden op basis van moderne communicatiemiddelen. Verzoeker brengt niets concreet in tegen die motieven zodat niet kan

aangenomen worden dat verwerende partij niet voldoende rekening zou gehouden hebben met het hoger belang van de kinderen.

Waar verzoeker verwijst naar de arresten C-165/14 (Rendon Marin) en C-304/14 (CS) van 13 september 2016 van het Hof van Justitie meent de Raad dat deze zaken in casu niet van toepassing zijn. Er blijkt voorsnog niet dat de kinderen van verzoeker de nationaliteit van een lidstaat hebben. De enige aanwijzingen van een nationaliteit van de kinderen in het administratief dossier, wijzen op de Marokkaanse nationaliteit. De zaak Rendon Marin heeft ook betrekking op de weigering van verblijf van de ouder-derdelander, wat thans niet aan de orde is aangezien het een beëindiging van verblijf en verwijdering betreft. De zaak CS heeft wel betrekking op de verwijdering van een ouder-derdelander, weliswaar van een minderjarige unieburger. Het Hof heeft in die zaak geoordeeld dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen een regeling van een lidstaat die gebiedt dat een strafrechtelijk veroordeelde derdelander uit het grondgebied van deze lidstaat wordt uitgezet naar een derde land, ook al heeft deze derdelander de daadwerkelijke zorg voor een kind van jonge leeftijd dat onderdaan is van die lidstaat, waarin het sinds zijn geboorte heeft gewoond zonder zijn recht van vrij verkeer te hebben uitgeoefend, wanneer de uitzetting van de betrokkene dat kind zou nopen het grondgebied van de Europese Unie te verlaten, waardoor hem dus het effectieve genot wordt ontzegd van de essentie van zijn rechten als Unieburger. In uitzonderlijke gevallen kan een lidstaat evenwel een uitzettingsmaatregel nemen, mits deze is gebaseerd op het persoonlijke gedrag van die derdelander, dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving van die lidstaat moet vormen, en bij het nemen van die maatregel de verschillende betrokken belangen in aanmerking zijn genomen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan.

In casu, zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat de kinderen de Spaanse nationaliteit hebben, hetgeen (nog) niet blijkt, dan kan niet aangenomen worden dat de uitzetting van verzoeker noodzakelijkerwijs tot gevolg zou hebben dat de kinderen het grondgebied van de Europese Unie zouden moeten verlaten. De echtgenote van verzoeker heeft immers een verblijfsrecht in België, net als de kinderen, zij worden dus niet opgelegd om België te verlaten. Daarnaast heeft de echtgenote van verzoeker de Spaanse nationaliteit, dus zal zij in elk geval ook het recht hebben naar Spanje terug te keren indien zij dat zou wensen. Verder erkent de Raad dat hoe dan ook in casu eveneens de verwijderingsmaatregel proportioneel moet zijn en gerechtvaardigd moet worden door het persoonlijk gedrag dat moet bestaan uit een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de lidstaat. De verwerende partij heeft hier evenwel uitvoerig over gemotiveerd en de Raad heeft die motieven supra reeds in overeenstemming met het proportionaliteitsbeginsel bevonden. Een schending van het hoger belang van het kind kan in casu niet aangenomen worden.

Aangaande het privéleven, benadrukt het Hof dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

De Raad stelt vast dat de verwerende partij op zeer uitgebreide wijze heeft rekening gehouden met elementen die het privéleven van verzoeker in België kenmerken. Zo gaat zij in op het verblijf van 13,5 jaar in het Rijk, maar stipt ze aan dat verzoeker op dat ogenblik reeds 28 jaar was. Er blijkt uit de verklaringen van verzoeker naar aanleiding van zijn internationaal beschermingsverzoek dat hij 27 jaar in het herkomstland heeft doorgebracht waar verzoeker is opgegroeid en heeft gewerkt, zodat de verwerende partij kan aannemen dat de banden met het herkomstland nog sterk zijn. Dit des te meer nu verzoeker het motief niet tegenspreekt dat zijn beide ouders nog in Bagdad wonen en dat hij ook een broer en drie zussen in Bagdad heeft, zodat bij een terugkeer verzoeker kan terugvallen op een familiaal netwerk. Verder gaat verwerende partij ook uitgebreid in op de opleidingen, inburgerings- en taalcursussen die verzoeker in België heeft gevolgd, evenals op zijn korte tewerkstelling, die loopt van 2008 tot april 2010. Vervolgens richtte verzoeker in 2016 wel een eigen zaak op, maar door de handel in verdovende middelen vanuit de drankgelegenheden waarvan verzoeker de exploitant was, ging men in

januari 2018 over tot de definitieve sluiting ervan. De Raad kan het standpunt van verwerende partij dat de activiteiten van de zelfstandige onderneming juist hebben geleid tot maatschappelijke overlast en niet kunnen getuigen van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met België, niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel vinden. Het feit dat verzoeker zeer laag geschoold zou zijn of niet gealfabetiseerd zou zijn, doet hieraan geen afbreuk. Integendeel, verzoeker bleek ondanks zijn voorgehouden lage scholing toch in staat in België een eigen zaak op te richten, hetgeen getuigt van zelfredzaamheid en ondernemingszin.

Ook het feit dat verzoeker invalide werd verklaard, is door de verwerende partij betrokken in de belangenafweging, en geenszins op een bijna schampere manier. Integendeel, moet de Raad vaststellen dat de verwerende partij dit element ernstig heeft genomen en aan een arts-adviseur een medisch advies heeft gevraagd in het licht van een terugkeer naar Irak. De arts-adviseur was evenwel van oordeel dat op grond van de voorgelegde medische informatie er geen tegenaanwijzing is om te reizen en dat de noodzakelijke medische behandeling ook beschikbaar is in het herkomstland. De Raad concludeert dat ook in het licht van het privéleven op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze een afweging werd gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Wat betreft het vijfde onderdeel van het middel en de aangevoerde schending van het hoorrecht, kan de Raad niet volgen dat de verwerende partij zich zou beperkt hebben tot het weergeven van de antwoorden die verzoeker heeft gegeven op de vragen vermeld in de vragenlijst. De verwerende partij is op de aangehaalde elementen concreet ingegaan. Evenmin is in casu sprake van een eenmalige schriftelijke interventie. Verzoeker werd een eerste maal een vragenlijst in het kader van het hoorrecht voorgelegd middels een schrijven van 26 maart 2019, vervolgens nogmaals middels een schrijven van 25 juni 2020. Verzoeker heeft beide vragenlijsten ontvangen en heeft naar aanleiding daarvan ook telkens stukken gevoegd. Anders dan verzoeker voorhoudt, meent de Raad niet dat de verwerende partij in casu van de mogelijkheid die de artikelen 32 tot en met 35 van de Vreemdelingenwet bieden om over te gaan tot het vragen van een advies aan de Commissie van advies voor vreemdelingen, had moeten gebruik maken. Zoals gezegd blijkt niet dat zich problemen hebben gesteld bij het invullen van de vragenlijsten. Ook al kan aangenomen worden dat verzoeker problemen heeft met de Nederlandse taal, blijkt dat verzoeker hulp heeft gekregen bij het invullen van de vragenlijsten door zijn huisarts en advocaat. Daarnaast blijkt dat verzoeker in staat was geruime tijd geleden werk te vinden als werknemer en zelfs in staat bleek een eigen zaak op te richten in België. De Raad stelt zich dan ook vragen bij het voorgehouden profiel van "slechts gedeeltelijk gealfabetiseerd". Verder laat verzoeker ook na toe te lichten welke elementen hij mondeling "in het kader van een debat voor die Commissie" had willen aanvoeren, indien hij bijkomend mondeling door die Commissie zou gehoord geweest zijn, zodat verzoeker zijn belang bij zijn betoog niet aantoonde. Waar verzoeker zich kritisch toont ten aanzien van de boodschap dat indien men geen bewijzen voorlegt, de DVZ in de genomen beslissing de verklaring niet in overweging kan nemen, meent de Raad dat het juist van zorgvuldigheid getuigt dat de DVZ hiervoor reeds in het begeleidend schrijven waarschuwt. Immers, het is niet kennelijk onredelijk dat wordt verwacht dat de vreemdeling die wordt gehoord zich niet louter beperkt tot verklaringen, maar in de mate van het mogelijke ook tracht die verklaringen te staven. Opnieuw lijkt dat een theoretisch betoog, aangezien op geen enkele wijze blijkt dat verwerende partij in casu bepaalde verklaringen opgenomen in de vragenlijst zou genegeerd hebben wegens gebrek aan ondersteunende stukken.

Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

Anders dan verzoeker in het zesde onderdeel van zijn middel aanvoert, blijkt wel waarom voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is gekozen. De Raad erkent dat het opleggen van het bevel een discretionaire bevoegdheid is, zoals inderdaad onder meer blijkt uit de term "kan" van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet en nooit een automatisme kan zijn, doch meent dat uit het instrumentum waarin de beide beslissingen zijn vervat, de beëindiging van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, afdoende blijkt waarom voor de verwijderingsmaatregel is gekozen, ondanks het feit dat verzoeker elementen heeft aangebracht in het kader van het hoorrecht die zich daartegen verzetten. Herhaaldelijk verwijst de verwerende partij immers naar de "terugkeer" naar Bagdad. Zo verwijst zij daarnaar waar zij vaststelt dat het CGVS in de intrekkingsbeslissing van de subsidiaire bescherming geen niet-terugleidingsclausule heeft opgenomen en die terugkeer niet strijdig acht met de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a, b en c van de Vreemdelingenwet. Op die wijze heeft de verwerende partij dus rekening gehouden met het bepaalde in de artikelen 2 en 3 van het EVRM nu de draagwijdte van die bepaling bijna volledig samenvalt met het bepaalde in artikel 48/4, § 2, b en c van de

Vreemdelingenwet. De verwerende partij verwijst eveneens naar het feit dat verzoeker verklaarde nog zijn ouders, broer en zussen in Bagdad te hebben zodat hij bij terugkeer naar het herkomstland kan terugvallen op een familiaal netwerk, en verder heeft ook een arts-adviseur onderzocht of de noodzakelijke medische behandeling beschikbaar is in het herkomstland, hetgeen volgens de arts het geval is. Verder stipt de verwerende partij aan dat verzoeker in het bezit is van een nationaal Iraaks paspoort afgeleverd op 22 juni 2011 door de Iraakse autoriteiten in Bagdad, zodat blijkt dat verzoeker reeds probleemloos naar Bagdad terugkeerde. Verzoeker betwist dit motief niet. Verder stipt de Raad ten overvloede aan dat het CGVS ook in zijn intrekingsbeslissing heeft opgemerkt dat uit het medische attest inzake hartproblemen blijkt dat verzoeker op 28 september 2017 bij de cardioloog verklaarde dat hij de week nadien naar Irak op verlof ging.

Waar verzoeker opnieuw terugkomt op zijn Spaanse echtgenote en op zijn minderjarige kinderen en in het licht van artikel 8 van het EVRM een degelijke afweging moest gemaakt worden, waarbij de rechten van de kinderen de eerste afweging moet zijn, heeft de Raad supra reeds geoordeeld dat geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het hoger belang van het kind kon worden aangenomen, nu verzoeker ook de concrete mogelijkheden die de verwerende partij naar voor heeft geschoven om het gezinsleven verder in stand te houden ondanks terugkeer van verzoeker naar Irak, niet heeft weerlegd. De Raad is van oordeel dat al die motieven die de beslissing tot beëindiging van het verblijf bevat, niet dienden te worden herhaald in de gelijktijdige beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen. De motieven aangaande de grondrechten zijn verzoeker genoegzaam bekend.

Verzoeker gaat tot slot in op het bepaalde in artikel 26 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 26 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de gevallen waarin de vreemdeling de openbare orde of de nationale veiligheid heeft geschaad, kan de minister hem verplichten bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven.

Indien de vreemdeling niet voldoet aan de verplichtingen die krachtens het eerste lid aan hem worden opgelegd kan er een einde worden gemaakt aan zijn verblijf en kan het bevel om het grondgebied te verlaten krachtens deze wet aan hem worden afgegeven.”

De Raad erkent dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 18 juli 2019, nr. 112/2019 aangaande die bepaling onder meer heeft gesteld dat: *“Zoals blijkt uit B.38.2, [...] de bestreden bepaling de mogelijkheid [beoogt] te bieden om in behartigenswaardige gevallen niet onmiddellijk tot de beëindiging van het verblijf over te gaan en het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, maar de vreemdeling de kans te geven onder bepaalde voorwaarden in het land te blijven, bijvoorbeeld om reeds aangevatte studies te voltooien. Uit hun aard zelf kunnen die behartigenswaardige gevallen niet nader door de wetgever worden gespecificeerd. De toepassing van de betrokken maatregel valt evenwel, zoals reeds herhaaldelijk werd opgemerkt, onder het toezicht van de bevoegde rechtscolleges. [...]”*

Het gestelde in B. 38.2 luidt als volgt: *“Een soortgelijke bepaling was reeds opgenomen in artikel 22 van de wet van 15 december 1980, dat vóór de inwerkingtreding van de bestreden wet bepaalde :*

« In de gevallen waarin de vreemdeling de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad, kan de Minister hem verplichten bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven.

De overtreders kan teruggewezen of uitgezet worden ».

Uit de parlementaire voorbereiding van die bepaling blijkt dat zij als een soepelere maatregel is bedoeld dan de terugwijzing of uitzetting « waardoor de vreemdeling kan worden verplicht een bepaalde plaats te verlaten of er te verblijven om b.v. te vermijden dat hij, wanneer hij zijn studies nog niet beëindigd heeft, zou worden teruggewezen » (Parl. St., Kamer, 1977-78, nr. 144/7, p. 37).”

Vooreerst leest de Raad in deze wetsbepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht, zodat de verwerende partij niet moest motiveren waarom zij in casu in plaats van het beëindigen van het verblijf en het opleggen van een bevel, er niet voor heeft geopteerd verzoeker te verplichten een bepaalde plaats te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te blijven.

Bovendien en niet in het minst heeft de verwerende partij in casu wel gemotiveerd dat zij naar aanleiding van de eerste veroordeling van 10 januari 2018 en deze openbare orde-feiten het verblijfsrecht niet heeft beëindigd nadat de subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken,

maar dat verzoeker na deze gunstmaatregel opnieuw strafrechtelijke feiten heeft gepleegd die door de strafrechter als ernstig werden gekwalificeerd. De verwerende partij wijst erop dat ondanks de tweede kans die verzoeker werd geboden, verzoeker er nadien toch voor heeft gekozen de weg van de criminaliteit te bewandelen.

Hieruit blijkt dat in casu de verwerende partij in het verleden reeds verzoekers verblijf niet heeft beëindigd ondanks dat hiervoor reeds mogelijks grond was en destijds zelfs niet is overgegaan tot “het verplichten een bepaalde plaats te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te blijven”. Pas nadat verzoeker opnieuw de openbare orde op ernstige wijze heeft geschonden, is de verwerende partij toch overgegaan tot de beëindiging van het verblijf en het opleggen van een verwijderingsmaatregel. De Raad is dan ook in casu van oordeel dat verwerende partij zich reeds redelijk heeft opgesteld, door er in het verleden al voor geopteerd te hebben om niet onmiddellijk over te gaan tot de beëindiging van het verblijf en het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker suggereert dat de verwerende partij hem had kunnen verzoeken om zijn alfabetisering en kennis van het Nederlands te volmaken, aangepast vrijwilligerswerk te doen om hem een kans te bieden zich te re-integreren in de maatschappij, kan de Raad in geen geval volgen. Bezwaarlijk kan van verwerende partij verwacht worden dat zij uit eigen beweging, in het kader van artikel 26 van de Vreemdelingenwet, nieuwe voorstellen zou moeten formuleren om de herintegratie van verzoeker in de maatschappij te gaan bevorderen. Zoals blijkt uit het voormelde citaat van het arrest van het Grondwettelijk Hof, waarbij het Hof ook naar de voorbereidende werken verwijst, bestaat de ratio legis erin de vreemdeling te kunnen verplichten een bepaalde plaats te verlaten of er te verblijven om b.v. te vermijden dat hij, wanneer hij zijn studies nog niet beëindigd heeft, zou worden teruggewezen. In casu haalt verzoeker geen elementen aan die neerkomen op bv. het nog finaliseren van studies, noch haalt hij andere behatenswaardige elementen aan waardoor de verwerende partij redelijkerwijs had kunnen verwacht worden te opteren voor “het hem verplichten bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven”.

De schending van de artikelen 7, 22, 23 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het ne bis in idem-beginsel, van artikel 24 van het Handvest, van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES